

[Bouet.]

jeg har fremført som et bevis på, at udlejerne ikke kan sige, at de ikke får adskillige goder ved dette lovforslag.

Selvom mit parti ikke ser med nogen begejstring på lovforslaget, mener vi dog, at det, at fem partier er enedes om et forslag på dette meget vanskelige område, er af så stor betydning, at vi vil stemme for lovforslaget og anbefale det til en hurtig gennemførelse også i dette høje ting.

Om forslaget om ændringer i byggestøtte-lovgivningen skal jeg ikke fremsætte mange bemærkninger. Dette lovforslag er jo ligeledes et resultat af det forlig, der er opnået mellem partierne, og er tiltrådt af fire af disse.

Jeg ser med interesse, at lovforslaget giver kommunerne, der jo efterhånden har fået en meget stor garantiforpligtelse på grund af statslån til boligbyggeriet, væsentlige lempelser i garantiforpligtelserne, ligesom der indføres en ny refusionsordning for mellemværender mellem staten og kommunerne, som er gunstigere for sidstnævnte.

Endvidere gives der lån til forskellige kategorier af bygninger med sociale eller kulturelle formål, hvoraf nogle også tidligere har kunnet få lån efter den nugældende lov, medens andre ikke har kunnet det.

Jeg skal så kun beskæftige mig et øjeblik med bestemmelsen om, at invaliderentemodtagere og kronisk syge, når særlige forhold taler derfor, kan få bolig i aldersrentebygninger. Det er en udmærket bestemmelse, hvilket også kan siges om bestemmelsen om, at rentemodtagere og kronisk syge kan få huslejenedsættelse, ikke alene i aldersrenteboliger, men også i det sociale byggeri; dog er der visse bestemmelser angående lejlighedens størrelse.

Hvad angår nedsættelse af huslejen for børnerige familier, opretholdes jo i alt væsentligt tilskuddenes størrelse, som de er i lejligheder taget i brug før 1. januar 1950, men der indføres altså en yderligere forhøjelse af tilskuddene for det sidste og dyreste byggeri, hvor der kan gives en huslejenedsættelse på op til 75 pct. for familier med 7 børn og derover.

Endvidere vil jeg gerne understrege, hvad jeg mener er et fremskridt, at familier med 2 børn og enligt stillede forsørgere med 1 barn nu kan få et nedslag i huslejen, når kommunalbestyrelsen vedtager det.

Disse bestemmelser finder jeg udmærkede, og mit parti har tiltrådt forslaget, bl. a. fordi man ikke kan lade byggeriet

gå i stå, således som forholdene er. Og hvad angår tilskuddene, må man også tage hensyn til den enorme prisstigning, der har været både på husleje og på alle andre fornødheder. Men når man nu betragter de udgifter, som denne lov og alle de andre love, som glider over rigsdagens bord, medfører, må man spørge sig selv: Kan samfundet blive ved at bære alle disse tilskud fra det offentliges side? Man må erindre, at den del af befolkningen, som skal betale disse skatter, stadig bliver mindre, bl. a. fordi antallet af personer i de ældre aldersklasser vokser betydeligt; vi nærmer os vist snart det punkt, hvor enhver ansvarlig rigsdagsmand må stille sig selv det spørgsmål: Er det muligt at gå videre ad den vej, vi hidtil har været inde på? Men som sagt, under de forhold, vi i øjeblikket lever under, er det nødvendigt på det område, vi her beskæftiger os med, denne gang at gå med til disse foranstaltninger, og jeg vil da gerne udtale det håb, at forholdene her i Danmark i løbet af en overskuelig tid må blive således, at de fleste kan klare sig selv uden tilskud fra det offentlige, det vil sige fra de øvrige skatteydere.

Det tredje lovforslag er jo en følge af ændringerne i byggestøtteleven, og jeg skal på mit partis vegne anbefale såvel dette som de tidligere omtalte lovforslag til hurtig gennemførelse i det høje ting.

Anna Westergaard: Den opgave, der blev givet rigsdagen med forsøget på at videreføre den lovmæssige regulering af forholdet mellem udlejer og lejer, var en exceptionelt vanskelig opgave, idet de foreliggende skarpe interessemodsatninger næppe kan udjævnes. Opgaven blev derfor at finde udveje til at dele sol og vind lige, såvidt det overhovedet kan gøres. Forholdene på dette område er stadig ganske unormale. Der er stadig bolignød, der mangler i tusindvis af lejligheder, og det er derfor umuligt at åbne for det frie spil med opsigelse og den tidligere konkurrence om at levere de bedst mulige lejligheder til de lavest mulige priser. Det er stadig nødvendigt at beskytte den i disse forhold svage part, lejereren, samtidig med at der må findes en ordning, der giver også udlejereren rimelige vilkår, en rimelig rente og et passende vederlag for arbejde samt den dispositionsfrihed, der kan forenes med de forskellige hensyn, som må tages. Om det nu er lykkedes at finde netop det ene rigtige, er vel ikke let at sige. Beroligende virker det egentlig, at begge de modstående parter